

عنوان مقاله:

بررسی نیایش در منظومه خسرو و شیرین نظامی

محل انتشار:

دوازدهمین همایش ملی متن پژوهی ادبی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

علی گراوند - استادیار و هیئت علمی دانشگاه ایلام

نادیا رحیمی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه ایلام

خلاصه مقاله:

نیایش یعنی با تکریم و تقدیس خدا، چیزی از او خواستن، که به گفتگو تعبیر می شود. هدف از نیایش، خشنود ساختن خدا نیست؛ چه او به نیایش یا ستایش ما نیازی ندارد. چهسا نیایش، پالوده و پاک ساختن خویش است. در دعا انسان، خود خویشتن است و اتکایخویشتن را آزادانه آشکار می سازد. در همه انواع و شعبات دینی انسان ها به وسیله دعا و نیایش، خود را به قدسی ترین و محوریتترین کانون دینداری، یعنی خدا، نزدیک می کنند. هم اقدام به دعا کردن و هم محتوای دعاها بیانگر ایمان و اعتقادات فرد است. در ادبیات، ادبا و اهل فن، جایگاه ویژه ای برای نیایش و ستایش خداوند قائل شده اند، شاعران همبا احساسات ناب و دلنشین خود لابلائی اشعارشان از نیایش بهره برده اند. نظامی همچونشاعران دیگر در خمسه خود به ستایش و نیایش پروردگار پرداخته است. نظامی عارفنبوده اما عاشقانه به نیایش خداوند می پردازد که در زاهد بودنش تردیدی به وجود نمیآید. در این پژوهش نیایش با در نظر گرفتن محتوا و مضمون آنها، در منظومه خسرو و شیرین بررسی گردیده و اقسام نیایش اعم از مناجات و دعا و ذکر در ابیات این مثنویمورد واکاوی قرار گرفته است. سپس منظور نظامی از اقسام مناجات به شیوه توصیفیمورد تحلیل قرارگرفته شده است.

کلمات کلیدی:

نظامی، خسرو و شیرین، دعا، نیایش، راز و نیاز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1675757>

